

Передплата

на «РУСЛАНА» вносити:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5½ год. пополудни.

Реданція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровського (Хорунжини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Дбаймо про приріст рускої інтелігенції!

(+) Зближає ся кінець шкільного року і мимохіть бачишь кожного щирого народолюбця звертає ся на нашу молодіж шкільну, молоде покоління, основу нашої будуччини. Нема сумніву, що вже не тільки наша інтелігенція, але й широкі верстви нашої суспільности, іменню й селяни, зрозуміли велику досягність школи, з підмогою котрої можемо витворити так потрібну для культурного розвитку народу численну інтелігентну верству. В останнім десятиліттю зросло значно число рускої шкільної молодіжи взагалі, але, що відраднійше, бачимо, що руска молодіж горне ся тепер уже до різних категорій шкіл і підготовлює ся тим способом до різних заводів. Вельми відрадну прояву бачимо і в тім, що іменню руске жіноцтво почуло останніми часами потребу виспої освіти і сій обставині завдячуємо засновини дівочого інститута і ліцея в Перемишлі, віділової школи ім. Шевченка і учительської семінарії женьської у Львові і т. п. і зріст загального числа руских учениць по школах взагалі.

Одначе мимо сего поступу, мимо зросту загального числа рускої шкільної молодіжи, маємо перед собою ще велику задачу, маємо ще багато зробити, щоби поступ сей ішов таким скорим кроком, як се буває у інших культурних народів, а хоч би так, як у наших сусідів Поляків. Вказав на се недавно дописуватель «Діла», що н. пр. в середніх школах число руских учеників перевищає вже 4000, але за те Поляків є шість разів більше як Русинів, а навіть число Жидів значно перевищає Русинів. А треба правду сказати, що руска молодіж ще найбільш горне ся до гімназій, але коли глянути до інших категорій шкіл, то побачимо там значні прогалини. Вельми слаба є фреквенція Русинів в реальних школах, в учительських семінариях мужеских майже всюди Поляки переважають Русинів, а в женьських семінариях число Русинів є вельми скупе, в торговельній академії, в промислових школах і інших заводових школах руских учеників також обмаль. А тимчасом потреба нам не лише священиків, професорів і учителів та учительок, урядників всяких категорій, але також заводово образованих людей на всіх областях промислу, торговлі і всіх галузій практичного життя. А до сего треба додати, що все ще чоловік з відповідним приспособленєм найде місце і спосіб прожитку і поки-що бодай не може у нас бути мови про гіперпродукцію інтелігенції.

Тимто зовсім справедливо вказав на загальних зборах товариства «Просьвіта» голова зборів, що треба нам пильно подбати про приріст інтелігенції, наколи в культурнім розвитку не хочемо остати позаду інших народів, або не хочемо дати випередити ся нашим сусідам. Нарід (розуміємо тут широкі його верстви) потребує в політичнім, національнім, просьвітнім,

економічнім розвитку помочи і проводу, бо без того або нидіє, або попадає на манівці, а з тим затрачує ся або занепадає наш національний стан посіданя.

Звіт виділу товариства «Просьвіта» за останні два роки, а також розправа над сим звітом виказали ясно, що є вправді деякі повіти в краю, що значну розвинули діяльність в кождім напрямі, а на першім місці можна поставити тут Стрийщину (як се видно і з окремо виданого тамошньою філією звіту), але кільки то ще є темних місць в нашім краю? О. Стефан Оніпкевич наглядно виказав на прикладі рудецкого повіту, що всяка робота іде опором і пиняво, наколи нема місцевих інтелігентних сил і справді є такі глухі закутки в нашім краю, де один-двох людей двигає весь тягар народної роботи і очевидно не може всему дати ради.

Нема отже, здає ся, двох думок щодо того, що нестаче ще нам багато робітників інтелігентних на народній ниві і що треба доложити всяких заходів, щоби приріст нашої інтелігенції значно збільшив ся і щоби поступав скоршим кроком, як доси. А сей поклик підносимо заздалегідь перед кінцем шкільного року, щоби наперед обдумати способи, якими би можна до сего допомогти. Головну роллю грає тут передовсім те, щоби молодіжи забезпечити підчас шкільної науки відповідний прожиток, а крім того добрий педагогічний догляд, бо лише при таких услівях можна сподівати ся відповідних і бажаних успіхів із збільшення фреквенції. В останніх іменню роках зроблено се поміченє, що фреквенція рускої молодіжи по школах взагалі збільшилась, але багато опісля із сего числа відпадало, так що наконечний вислід не був такий, якого можна було із збільшеного руху сподівати ся. На се складали ся різні обставини і відносини і длятого накликуючи до дбалости про приріст рускої молодіжи, хочемо не лише обговорити способи збільшення фреквенції по школах, але й успішнійшого висліду шкільної науки.

Попис „Сокола“.

Пописом радше, а не концертом назвати треба онодішний вечер «Сокола», бо хотия вокально-музична частина его представляла ся також поважно, то всеж таки головне заінтересованє аудиторії було зверненє на ті точки, які лучили ся безпосередно з діяльністю і розвитком «Сокола». Тож тим точкам присьвятимо увагу на першім місці.

Передовсім треба піднести промову друга Кучики, виголошену спокійно а з сокілською рішучістю, у якій бесідник представив розвій «Соколов» взагалі, а руского «Сокола» в особности, зобразив труд і витривалість сокілської праці і єї плоди, які проявляють ся в піднесеню братерства, солідарности, народної самосвідомости, фізичного і духового здоровля, тверезости та чинної ініціативи на всіх полях громадянського життя. Вкінці бесідник вівзав суспільність, щоби допомогла «Соколов» до здійсненя его

наміру здвиженя власного гнізда, в яким Сокілство могло би буйнійше розвинути ся та огорнути всі верстви і заводи нашого демократичного народа. Промову нагороджено грімкими оплесками.

Гімнастична часть вечерка — пише нам фаховий справознавець — складала ся з трех точок. Сімнайцять селян з Малехова під проводом свого начальника дг. Хабровського в тамошнім одязі з синьо-жовтою опояскою на рамени переробило пожарничі вправи. Після знаків, котрі начальник давав трубкою, обслуговано насамперед сикавку. Опісля усталила инша часть пожарників драбину на гаках в воздуху. Трета частина відділу вправлялась в черпаню води, подаваню ведерець з рук до рук. Коли ті вправи покінчили ся одна по другій, дав начальник знак на алярм. Тепер рівночасно пішла сикавка в рух і черпалась вода, а по усталеній драбині видер ся один пожарник з вужом в гору. Почавши від знаку на алярм повинно було бути бенгальське освітленє при рівночаснім загашеню всіх ламп в сали. Се надало би тим вправам більше естетичного вигляду а вартість їх реальна на тім не потерпіла би. Темно знаків при алярмових вправах було за повільно. Коли сикавку, драбину, ведерець спрятали, а начальник замельдував д-гови Н. Сіякови, що вправи відбулись — відмашерували пожарники в порядку з естради. Сала лунала від оплесків. Видячи карність і порядок, відчув кождий, що незвичайно важною задачею руских Соколов є організація селян в товариства. Філій сокілсько-пожарних в краю єсть вже 117. Їх число повинно скоро зростати.

Другою точкою рухових зправ були вправи львівських Соколов, під проводом начальника Ю. Семотюка. В поручках усталених на попереку находилась одна поруч в висоті доскочній а друга о пів метра низше. Перероблено вісім вправ, з котрих що дві були вибрані з різних областей рухів на поручках. Виконанє могло вдоволити, тож публіка нагородила вправляючих щедрими оплесками.

Під проводом д-га Генриха Будзиновського, начальника «Сокола» в Станиславові усталив ся на естраді відділ з 8 Соколов станиславівських. Вправи булавами випали чисто і певно. Точність і рівночасність рухів вказували на совісне вишколенє. Рухи туловища, кроки і звороти влучені до розмахів булавою подали панночкам нагоду розвинути свою принаду і зручність. На естраду посивались пеонії, левкої, рожі, незабудьки, справдішній дощ цвєтів. Здавалось, що зірвалась в сали хуртовина від гуку оплесків. Сокілки були спонукані вправи повторити.

Станиславівські панї дали гарний примір членницям инших дванадцяти філій сокілських і головного товариства у Львові. А приміри потягають!

Се сухий опис фаховця. Однак те, що ми, нефахові видці, відчували, на вид сих вправ, се по нашій думці не меншу має вагу від фахових і практичних квестий. Ми бачили лиця прояви того сильного, великого духа, який уносить ся над цілим Сокілством, який лучить его в зелїзні витривалостию, палкі послухом і посьвятою, самосвідомі і могутні ряди, що заповідають відродженє нашої народної цїнкости та карности, затраченої за довгий час історичних злиднів. Сльози радости ставали в очах, а груди дрожали з одушевленя, коли бачило ся Малехівців, в їх широкіх, фільдових капелюхах, як наче тї

Бурні-завзятці виступили карно і серйозно на сцену і всі прикази трубки виконували з блискучою готовістю. Або ті станицявські представителі красивого та слабшого пола! Ні, в їх руках було стільки сили, в їх порушеннях стільки рішучості, стільки волі і завзяття, що кожний відчув в тій хвилі сю правду: в таких жіноцтві наша будуччина!

Проміж пописи Соколів були вилетені вокально-музичні продукції. Лисенка «Дума» в інтерпретації звісного концертного тенора п. Волошина вийшла в цілій своїй красі, хоть була відьспівана тільки меццавосе з причини, що співак хвилево не чув ся диспонуваним. Дуже сердечну овацію зготовила публіка виступаючій перший раз на більшій концертній естраді, молоденькій співачці п-ні Нусі Крушельницькій. Вже саму її появу привитано грімкими оплесками, а по відьспіванню обкинено її дощем цвітів та китиць і невмовкаючими оплесками примушувано до артистичних наддатків. Алеж бо і п-на Крушельницька посідає всі дані для визначної співачки і будучої слави. Надзвичайно симпатична поява, з личком, ще дитинячим, але повним поваги та інтелігенції, вже наперед настроює прихильно публіку. І зараз по першій тоні чує ся, що се незвичайний дар природи, що в воздусі звенить срібло-золото, яким співачка росипує обильно. Пожадливо хватає ухо ті солодкі тони, а вони філюють і мінать ся, слабнуть до тихого шепоту і нарастають до могутньої сили, пестять, то грозять, сьміють ся, то плачуть — як зачарована скрипка. Певно, що се правдивий божий дар, але і чимало людської праці зложило ся на сю співачку культуру, якої досягнула вже молодша п-на Крушельницька, під проводом знаменитої львівської учительки п-ни Козловської. Нехайже сей перший виступ симпатичної співачки буде для неї дорогою згадкою і захоотою до дальшої праці та щасливою заповіддю її будучої кар'єри. Після сказаного досити лише зазначити, що виконане обіймало Лисенка «З тяжкого суму» і Ніжанковського «Не видавай мене замуж» та додатково одну народну пісню. Акомпан'ямент обняла п-на проф. Ясеницька, і коли вже лишне зазначувати, що вивязала ся знаменито зі свого завдання, то додамо тільки, що також і чудово виглядала.

Хори «Бояна» сим разом менше імпонували, правдоподібно задля надміру праці, яку мусять під добу вкладати для надходячого духовного концерту. Поправно, хотій без належитого виразу випала перша точка хору під управою п. Волошина, гарна композиція «Гей по горі».

Г Далекіше пішла друга точка, в якій дирігувати мав сумнів приймівість о. Остап Ніжанковський. Не тільки, що хор, мимо енергічної захооти дирігента резервував ся, не будучи очевидно добре підготовленим, але і сама

композиція, яка має бути «Гимном Соколів» є зовсім невдатна. Композиторови, який так корисно дав себе пізнати уложенем «Маршу Соколів» рішучо не дописала в тім «гимні» музикальну інвенція.

Про точки, які виконала самостійно військова музика не згадуємо окремо, бо виконане було дуже мірне; взагалі в літній порі військовій музики так розхоплені, що годі їм зібрати потрібну скількість відповідних музикантів і відповідно праготовити їх. Тому, і не могла на себе звернути більшої уваги новина на поли інструментальної музики, валець «Русалка» укладу др. Яр. Лопатинського, при яким львівський «Сокол» гімнастикував на поручках. Всеж таки українські відгуки сего нового вальця, уложені під тричетвертний такт, вражали мило ухо і певно будуть становити пожадану новину для слідуочого карнавалу.

Концерт скінчив ся по 10. год., а єго цілість вийшла так складно, що публіка відходила ободрена і одушевлена поступами нашого Соколівства.

Япансько-російська війна.

Страти під Кінчу.

Про битву під Кінчу генерал Штесель вислав слідуоче справозданє: «По завзятій битві, котра тревала два дни, казав я вечером 26. мая покинути позиції коло Кінчу, бо на нас напирали що найменше три япанські дивізії з 120 гарматами. Пальба Япанців, особливо 4 канонірок і 6 торпедовців, знищала наші батареї коло Кінчу. Пятій полк, що стояв в Кінчу, ставив ворогові завзятий опір. Наші батареї і канонірка «Тигр» завдали Япанцям болючі страти. В убитих і ранених стратили ми 30 офіцерів і около 800 воєнків. Всі полишені гармати передтим загвожджено. Найзавзятійший бій зачав ся 26. мая о год. 6. рано і скінчив ся вечером, почім я казав поволи вицофувати ся з позицій. Дух у війську знаменитий». Бюро Райтера — на скрізь япанофільське — доносить в Токио, що в битві коло Намау Япанці стратили: 31 офіцерів і 713 рядових убитих, а 100 офіцерів і 3460 рядових ранених; разом 4304 людей. Впрочім брак всяких вістий в поля битви, винявши фальшиві англійські аларми про здачу Порт-Артура і звістки про дрібні стички козаків на півночі. Через Париж доносять, що ген. Штесель підприняв щасливий випад залоги Порт-Артура на Япанців і завдав їм тяжкі страти. Коло Фенванчена Куроки вже цілий місяць стоїть безчинно, чекаючи на який фальшивий крок Куропаткина. Однак Куропаткин з котячою флегмою засів в Ліяуні і чекає на зміцненє своєї армії, яке задля одно-

пльахової сибірської залізниці, може наступити тільки поступенно. Доперва маючи під собою 400.000 армію, хоче зачати Куропаткин зачінну акцію в половині липня.

— **ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.** При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скорє відновленє передплати, зглядно о вирівнанє залеглостий та о приседнуванє нам нових передплатників.

Н О В И Н К И.

— **Календар.** Ві вторник: руско-кат. Обрїт гл. св. Иоана Хр; рим.-кат. Роберта, Лукреції. — В середу: руско-кат. Карпа; рим.-кат. Медарда.

— **Духовний концерт „Львівського Бояна“** відбуде ся завтра ві вторник в салї Фільгармонії. Початок точно о 7. год. вечер. В часі виконуваня продиноких точок програми вступ до салї заборонений.

— **Пригадує ся,** що надзвичайні загальні збори Руского Тов-а педагогічного у Львові в справі зміни статутів відбудуть ся дня 11. червня с. р. о 5. год. попол. в комнатах «Рускої Бесїди» (у Львові, Ринок ч. 10), а не, як передше оповіщено, в комнатах Товариства. До важности на рад треба присутности що найменше 30 членів. — *Виділ.*

— **Тарасове сьвято** опровели вчера величаво рускі міщани на жовківським передмістїу Львова. Устроєнем сего сьвята заняла ся недавно заснована там Читальня «Просьвіти». Інавгураційний вечерок сеї Читальні в перед місяця і вчерашні вечерниці є наглядним доказом, як праця Виділу Читальні не йде на марно. Тисячі руских міщан, які відчувували ся від свого народа, пробудили ся, прозріли, а се все заслуга оснувателів і провідників Читальні. Як на інавгураційнім так і на вчерашнім вечерку величезна саля «Здрова» (при ул. св. Мартина 22) була повна руского міщанства. На естраді серед зелених красувало ся погруде Шевченка, якого безперечно не один з присутних міщан побачив в перше. Вечерок почав ся вступним словом п. Чорній, шевського майстра, горячого патріота, якого, як нам говорено, за єго рускість Поляки бойкотують. Бесїдник в коротких але щїрих словах зазначив вагу Тараса для української ідеї і подав коротку житєпись нашого великого Генія. Дальша програма складала ся з хорів, одного сольового сьвіву і двох деклямацій. Міщаний хор Читальні «Просьвіти» виступив двічі і відьспівав крім «Огні горять», в перерібці з мужеского хору і «Вулиці» ще цілу вязанку народних пісень, приневолений до того невмовкаючими оплесками публіки. Сольові партії дуже вдячно віддали п-ні Ів. Купчиньска, п-на Проциківна, п-на Зазуляківна, і п-на М. Косачівна, тенорові п. Купчинський а басові п. Юхнович. Мужеский хор вивязав ся не менше гарно з своєї ролі. Відьспівані ним композиції «Закувала та сива зазуля» а як наддатов «Гуляли» вийшли складно і викликували бурі оплесків. Вишколенєм і управою хорів заняв ся п.

Др. Андрій Чайковський.

НА ОЛИМП!

(Конець).

— Ну, а що мій Арес? воює дуже?
— Тепер саме сидить в пухтгаві.
— Ов!
— Став за адютанта у Атілі. Щось йому там не подобало ся, сказав ирикре слово, та се зараз взяли юристи яко зневагу маєстату і запроторили на 8 місяців до Іванової хати.
— Бідний, він варт був ліпшої долі, хоча все був загонистий.
— А Гераклъ?
— Пішов був до млина за міховоса і добре йому платили. Аж раз хопило його колесо в американським млині і виврвало руку. Сарака пролежав в шпиталі кілька місяців, а тепер бере ренту з каси обезпечень робітників на случай нещасливих принадків по 20 сотиків на добу...
— Гефайстови певно добре поводить ся.
— Чорта лисого! Він обняв фабрику Крупа. Пані Крупова піднесла йому гарбуза печеного, коли її зробив «предложенія». А коли Европа перестала зброїть ся, то не було ніяких замовлень на гармати. Йому подякували...
Зевес схопив ся відразу на ноги.
— Хіба-ж Европа вже не зброїть ся? війни не буде?

— Ні.
— Турків не виженуть з Македонії?
— Ого, нікому аві снить ся...
— Так, якого диявола ми бідні пляємось по сьвітї, місто сидіти спокійно на Олімпі, нектар пити і амброзію заїдати? А то з мене дурень старий, що мені захотїлось. Собі паробив лиха, тай вам усім клопоту нізащо ні про що. Сидіти було тихо, не рипатись... Найгірше мені жаль моєї розумної дочечки Атеви. Усі ми ще можемо вернути до нашого раю, та вона одна сердешна не веряєть ся, бо їй нема вже в живих...
— Не журіть ся таточку, вона живе.
— Невже-ж?
— А так. Нашій безсмертній сестрі не так то легко з житєм розстати ся. Що вона не робила, щоби себе життя позбавити... Насамперед повисила ся, та шнурок урвав ся. Потому зажила цілу літру квасу карболевого. Страшенно терпіла. Та як її повезли на стацию ратункову, як стали поминувати, так і вратували. Та відтак посадили її на Кульпарків, кажучи, що в неї є манія самоубийча.
— І вона там ще сидить?
— Сидить... Та як ми вже вернемо на Олимп, то певно і вона втече та приліне до нас... На Кульпаркові то так дуже шильно не стережуть, тоді вже не втечеш...
— Ну, а тепер скажи мені, що робить моя стара?
— Себ то Юнона?

— Е геж!
— Її то дуже погано пішло. Вона жила собі у Львові з ренти і замельдувала ся у поліції яко вдова по банкірі... За якийсь час примостив ся до неї один молодий збанкрутований польський грабля і став женихати...
— О то невірна! — закричав Зевес.
— Та справді нерозумно вона повела ся. Повірила лестним словам і прийняла єго залицяня. Вже й на заповіді дали... Тоді то панич підібрав ся, хопив всі гроші і майнув до Монако заграї в карти, а її лишив як на леді... Як би так не Гермес, що її дав запомогу, то хіба би за клюшницю пійти...
— Невірна, невірна, — кричав Зевес, аж лїс ломив ся. — Та добре її так. Допекла-ж вона мені до печінок, але тепер конець між нами. Зараз розводжу ся і маю до того повне право.
— Вгамуйте ся, таточку, то треба простити. Кілько то разів вона вам прощала, як ви, не во гнів вам кажучи, деколи в гречку скочили...
— То, бачиш, цілком що инчого. Я мущина, і у нас такий вже звичай, а вона така поважна жінка повинна вважати на себе...
— Ей, таточку, а ви то не були поважні. Як пристоїть батькови богів...
— Але я все так робив, щоби не давати собі блазни. Я ніколи в такому принадкови не виступав в своїй урядовій, так сказати би, постаті. Коли инколи що трапилось, то я перекидав ся в бика, то що, а навіть в дощ... ось що... а вона таки

Тадей Купчинський, який мусів завдати собі немало труду, аби довести хори до справдішого артизму. Барітонове сольо «Ой Дніпре» а на загальне жадане «Реве та стогне» виконав з повною прецизною студент прав п. Юхнович. П. Юхнович розпоряжає богатим матеріалом голосовим і шкода було би, аби такий талан змарнував ся. Остаток до згадки ще дві дочки програми: деклямації, які були справдешним піром навіть для вибагливих слухачів. Деклямували славно знані вже з концертної естради п. Климко і панночка Орія Лежогубска. Шевченкове «Послання» віддане п. Климком глибоко тронуло публіку. Декляматор пориває слухачів силою свого слова, приковує їх до уваги і побуджує до відчування всіх чувств, які володіли поетом в хвили творення «Послання». Зворушене, яке проявляло ся на лиці публіки, було ознакою високої могутости і впливу доброї деклямації. Хвилю по укінченю деклямації панувала глибока тишина. Се публіка будила ся з того глибокого настрою, аби нагородити п. Климка бурєю невмовкаючих оплесків. Декляматор докинув ще два гумористичні стишки Руданського, за що зберав також філі оплесків і окликів. Дуже гарний настрої на вечерку викликала також поява маленької декляматорки панночки Лежогубскої. «Розрита могила» віддана нею з правдивим артизмом, арозумінем і перенятєм. На невмовкаючі оплески п-на Лежогубска віддеклямувала ще стишок Остапа Левицького «Наша надія». Загалом цілий вечерок повів ся дуже гарно і лишив на слухачах могуте вражінє. — Повертаючи ще раз до підчеркненя обильної діяльности Читальні «Просвіти» на Жовківським передмістю, зазначаємо конечність заснованя таких Читальень на інших передмістях Львова, коли руский елемент має жити своїм а не чужим житєм. Львівська філія «Просвіти» не повинна занедбати сеї справи, поки ще час.

— **Кому і нащо того?** З Копичинець пишуть нам: Дня 2. червня с. р. відбуло ся посвяченє каменя угольного під будову «Народного Дому». По відправленю Служби Божої в парохіяльній церкві двигнув ся похід з церкви на місце освяченя при участі 16 священників? В тім нараз не сіло ні пало задержує хтось похід — і хто являєсь перед священником? — ц. к. конципіст Строка в товаристві жандарма і... з письмом в руках шукає отця Кисілевського. При тім замітити належить, що п. конципіст немов би нарочно, немов би на якусь наругу допуччи чувства побожности з накрутою головою серед хоругов і образів та підчас побожних співів став завзивати вірних, щоби розійшли ся, бо всіх заподасть до суду. Священники зробили увагу панови Строці, що перешкоджує в доповненю релігійного обряду і веліли походи поступати далше. П. Строка спустив троха із свого урядничого замаху, але за те не давав супокою священникам, допитуючи ся їх о назвиска. Похід церковний пішов далше, а п. Строка перебіг заулками і обсадив жандармами місце, де мало відбути ся посвяченє — не впустив ані хоругов, ані світла брацконого на місце посвяченя, забороняв і священникам вступу. Однак священники знаючі безправність поступку, увійшли на місце будови і довершили акту посвяченя угольного каменя, почім похід в порядку вернув до церкви. П. Строка через весь час переходив ся

з жандармом по улиці, зависував людей, кликав, щоби розходились, та грозив, що завдасть всіх до арешту. Не бракло при тім і смішних епізодів: не знати, за чім старанєм, їздив напятий фякер порожний там і наповорот по улиці, розтручючи людей. Огірченє і обуренє за сеї поступок величезне, не лише між християнами, але й між Жидами, та славити Бога, що сеї, здаєсь, нарочно придуманий визов, обійшов ся без жертв, що тільки спокрови і розвазі духовенства належить завдячити. Насуваєсь питанє: на що, кому і для чьей користі се — тим більше, що ні найменшої не було заміреної політичної акції — відбув ся тільки акт релігійний. В сеї справі вислано зажалене до намісника, державної прокуратурі і до Консисторії. Не думаю, щоби ті всі зажаленя остали без наслідків, однак все можливо.

— **Зі Станиславова** пишуть нам: Подає ся до відомости замісцевих членів обширнішого комітету, завязаного в цілі величавого відсвяткованя торжества інтронізації Его Преосвященства Епископа о. д-ра Григорія Хомшинія, що нарада над уложенем дефінітивної програми відбуде ся в пятницу дня 10. с. м. о 8. год. вечер. в комнатах «Рускої Бесіди» в Станиславові, пл. Франца Йосифа ч. 3. — *Тиснийший комітет.*

— **Нова сокілська ноша.** Засіданє делегатів з Галичини в сираві сокілської ноші відбуло ся в неділю дня 5. с. м. від 12—3. години в полудне в локалі львівського «Сокола». Прибуло шістьох делегатів від філій гімнастичних і пожарних в краю. Комісія ношева предложила модель проекту, котрий обрадила на попереднім засіданю, а котрий вже був в часописях описаний. З малими лише змінами зістав проект прийнятий. Коли фабрика доставить ухвалену краску сукна, виконає ся перший одяг. Остаточні умови з фабрикою, кравцями і шмуклітрами рішат, яка буде ціна одягу. Здає ся, що при добрій якости сукна перевисить суму 40 К. Головні черти одягу суть: довгі штани, коротка куртка крою зазначаючого стан, виложений ковнір; шапка з незначним викидом на ліву пришпаленим кокардкою і пером; краска одягу сива, краска сорочки і денця шапки ясно синя; обвід шапки і пояс чорні. Крій, краска, окраси подобались присутним і всі постанови рішено одноголосно. Новий одяг є без сумніву ліпший від давнішого.

— **З Тов-а св. Петра.** На річ Тов-а св. Ап. Петра в місяці маю зложили (в коронах): на руки о. П. Шанковського з Дулиб; крилос дяківський, громада і читальня в Дулибах, громада і читальня в Грабівці, брацтва муштин, жінок, молодців і дівчат в Дулибах і Грабівці і церкви: в Дашаві і Дулибах по 6, а в Покрівцях 5, о. А. Желеховський з Підгорець 3, о. Ф. Ковальський з Покровець і его жена Константина, о. П. Шанковський з Дулиб і его жена Марія, Матей Кулешник, Михайло Мисейко, Алексій Осташ парохіянин з Дулиб по 2, Панталеймон Волошин з Покровець 1, а парохіяни з Юсиптич складку 2:45; о. М. Клок катехит в Долині 3; о. А. Данилович з Нестанич дек. холоївського від себе 2, а від церкви в Нестаничах 6; о. пралат І. Кобилянський 5, оо.: пралат А. Бачинський, Т. Бобикевич, М. Кляш, др. Гр. Хомішин, др. Ф. Щенкович, др. Й. Мільницький, префект К. Єрми і І. Тисовський по 2, а о. Т. Ярема 1; оо.: кри-

так безсоромно, просто з моста... розведусь... так вже раз мати му супокій і свободу...

— А щож там мій сердешний Аполло? грає, чи співає?

— Бін з катаринкою вже ходить...

— Відний!

— Мав свою оркестру, збанкрутував. Не то що ніхто не ходив на його концерти, та і музиканти, якісь цагани, повтікали враз з інструментами... Потому давав концерти по більших містах, поки не простудив ся і не втратив цілком голосу... Наконєць з біди взяв ся за катаринку...

— Дочко моя... Скликуй всіх. Годі гаятись, на Олимп, на Олимп!

Діана випрямилась як струна. Здіймвала з плеча свій мисливський рїг, оглянула його доколя, втягнула в свою дівочу грудь тільки воздуха, аж грудь піднесла ся в гору, надула щокки і затрубіла раз, другий, третій, затрубіла так, що... еге! Куди там панови Войскому, що в «Pan Tadeusz-у» трубить!

З її божеської труби такі голоси розходились, що чутні стали по цілому світові, що ті звуки перемогли вите осіннього вихру, що всі собаки відразу залаляли, вовки завили, а люди хрестили ся, начеб конєць світа зближав ся...

Ті звуки почули розбравші по світу боги. А у них така була постанова, що коли затрублять, то весь кидай, а мерщій лети за тим голосом... Не тревало пів години, а всі стали злітати ся на Говерлю. Навіть Арес крату виломив в цухтгавзі а прилетів...

Всі посідали доколя Кронїєнка, а він дрозжачи від зимна, поглянув на всіх і сказав лише: гей! гей! Нема лише Позейдона...

Всі налякались, що з ним стало ся... Причину пояснила Атена!

— Я йому завидую, бо він вже не живе... Поплентав ся старій на жовте море подивити ся, як тепер воюють... Хляпав ся коло Порт-Артура в воді, поки не натрафив на якусь міну і вона його розірвала... я сама думала о такій смерті, та чую відразу до води...

— Та йому в Гадесі не згірше буде, звичайно як у брата...

Богам стало зимно...

— То весь ти наробив, старій хрін, визвірила ся Юнона на Зевеса... Захотіло ся мудрим бути, дипломатом...

— Пожди но, моя пані, з тобою я не так поговорю...

— Ніколи тепер сварити ся, каже Атена, втікаймо чим скорше до дому, а то перестудити ся можна...

— На Олимп! На Олимп! закричали боги.

Тоді Зевес встав, махнув своїм костуром, всі проканулись в гайворонє і махнули на Олимп, де їх дожидала погідна хата, нектар і амброзія...

Бережан, 1. цвітня 1904.

лошанин Лепкий, крил. Й. Комарницький, катехит Ю. Стеткевич по 2 а капелян військовий о. Згарський і о. Ломницький по 1; о. Е. Клоцевич з Пійла дек. калуського від себе 2, а від церков в Пійлі і Сівці по 6; на руки декана ярчівського о. Пачовського: о. Брїльїнський з Гряди 3, церква матерна в Гряді і дочерна в Сетихові по 6; парох Чанижа дек. олеского о. Й. Шанковський від себе 1, а від церкви 5; парох Берлина дек. брідського о. А. Гриб від громади Берлина 6; о. К. Сенік з Бережниць королівської з акафисту 5:50; на руки дек. зборівського о. Чумака: церкви в Нущу, Грабівцях, Метенові по 6, в Олїві, Білокерайці, Сервирах, Перевельниках, Гукалівцях, Озерявці, Цицовой, Ярославичах і Мшауї по 5; оо. Е. Гарасимович з Присовець і І. Пелехатий з Нуца; оо.: Жуковський з Олїва, Вл. Молчки з Сервир, І. Кіндрат з Грабковець, З. Тарнавський з Мшани, Д. Бахталовський в Перевельниках, І. Алиськевич з Ярославич, Гр. Алиськевич з Осташовець, Ю. Левич з Грабковець, Е. Мизь зі Зборова, Гр. Вацїк з Підгайчик, М. Баран з Бзовиці, В. Пилипчук з Гарбузова, М. Бобовник з Кудиновець і П. Чумак з Озіранки по 1; о. Е. Качмарський зі Славска 16, на котрі зложили: церква в Либохорі 6, церква в Славску 5, о. Ст. Крижановський з Либохорі і п. Ст. Карчмарска жена пароха в Славску по 2, а о. Е. Качмарський зі Славска 1; на руки о. І. Чировського з Корсова: церква в Корсові 6, о. І. Чировський з Корсова, его жена Н. Чировска і парохіянин Сонєць по 2, а парохіяни Демчук і Фещук з Коморівки по 1; о. Т. Білинський з Зарваніці 10; о. П. Глодзьїнський з Руді від церкви матерної в Руді і дочерної в Язеници рускій по 5; парох Струтина нижного дек. Перегинського о. Й. Гоцкій від себе 2, а від церкви 11; о. Д. Коцюба з Зарваніці 20, замість вінця на домовину бл. п. пані В. Виницької, а парох з Чернева о. Гарасевич від там. церкви 6. — Складаючи нану подяку, прошим о дальші вкладки особливо тих Всч. оо. деканів, котрі доси не доставили нам віяких членів. Апелюємо також до патріотичних сердець наной інтелігенції, доси на фаль в переважній часті рівнодушної; для сего так патріотичного і так актуального діла: «Горить, люди добрі ратуйте» — инакше пропалясьмо. Як не буде церкви, то не буде і Руси! — *Виді.*

— **Відозва.** Як минулого року так і на слідуєчий рік шкільний (с. с. від вересня с. р.) наміряє Руске Тов. педагогічне у Львові вести дальше дорозний інститут для заможнійших дівчат. Однак сеї інститут буде могло Товариство тоді провадити дальше, наколи найдєсь достаточне число кандидаток, які рефлексували би на приміченє в тім інституті, чи фонди Товариства позволять і на дальше веденє сего інститута, просят ся інтересованих, щоби поданя о прийнятє до сего інститута внесли найдалше до дня 10. липня с. р. на руки Виділу (Львів, пл. Стрілецька ч. 6). Ціле удержанє коштів буде місячно 45 К. Поданя мають внести і ті учениці, які вже і того року мали в тім інституті приміченє. — *Виді.*

— **Іспит зрілости** в гімназії в Станиславові розпочав ся 25. мая під проводом ради. Ів. Левицького, а покінчив ся 31. мая. Із Русинів здавало іспит 9; іспит з відзначенем здав Індишевський Роман, а з добрим поступом: Лукашевич Семен, Насада Данило, Саввич Волод., Чарнецький Никола і Яців Дмитро. Один упав на рїк.

— **Клопіт короля.** Неімовірну подію подають французські часописи. Шведський король Оскар, їдучи incognito яко граф Гаґи до Швайцарії, мав на границі заплатити ціло в квоті 936 фр. 20 цт. Король не був на се приготований і просив о проволоку, поки не приїде до Базилї. Тимчасом король зателеграфував до шведського конзуля в Базилї, аби єму позичив потрібних грошей. Консуль сповнив бажанє короля, а в нагороду за те король жертвував єму свою фотографію з сердечною присвятою. Довг звернула королівска каса в Штокгольмі.

— **Не спить ся...** Сими словами починає ся стихотвір б. п. М. П. Старцякого, який находимо в маєвм випуску «Кіевскої Старичи». Сей стих — як зазначає «К. С.» — написав автор в послїдних днях свого життя.

Не спить ся... Знов чорній думи
Обсіли, мов галич, мене;
Знов постать блїда серед стуми
Сон з вій моїх млявих жене...
Та постать немовби знайома,
Зринає із мрійної мли:
В обличчі і смуток, і втома
Тяжкими знаками лягли...

Я чую поржавлені струни
Щось давнє, забуте брєнять,
Старі одчиняють ся труни
І мертвих здіймаєть ся рать.
Їх образи віють ся колѳом
Над ліжком, над темним столом...
І чуєть ся в тиші покровом
онний псалом:

Безчасне житейське море,
Негод воно повне та бур,
Як мира незважене горе...
Не жур його, нене, не жур!
Богато довідавсь він муки,
Напив ся докірливих сліз...
Пора-ж і зложить йому руки:
Свій тягар уже він довів...
Поглянь — його серце холоне,
Спивити ся може що-мить...
Прийми-ж свого сина на лоно
І будем Владыку молити:
Пробач, Христе-Боже, рабови
І вільні й невільні вини,
Та з ласки, з сьвятої любови,
Прийми у оселі ясні;
Впокій його душу у щасті
Нового з сьвятими буття,
Де ність ні страждань, ні напасті,
А єсть безконечне життя!
Знов тиша, і стума, і мука...
Заснути — ніяк не засну...
А серце так болісно стука,
Немов забивають труну...

Русини! Памятайте на народний фонд!

Телеграми

з дня 6. червня.

Відень. Австрійська квотова депутація збере ся в п'ятницю дня 10. с. м.

Відень. Цісарским патентом скликано чеський сойм на день 14. с. м. Другий цісарский патент оголошує розв'язане буковинського сойму і розписує нові вибори.

Рим. Агенція Стефаніого доносить з Петербурга: Радник російської амбасаді в Парижі, Нарішкін, став іменованим російським послом при Ватикані.

Гмунден. Княжна Марія Гановерська, сестра ки. Кумберландского, померла вчера.

Софія. Дневник «Мир» доносить, що рада міністрів має зажадати від собранія надзвичайних кредитів в висоті 30 мільонів франків на нові скорострільні пушки.

Надіслане.

ОКУЛІСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує

при ул. Личаківській ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

Всілякі

КУПОНИ

вильосовані

цінні папери

виплачує без потручення провізії або коштів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

Гіпотечного.

Александр Стефан — В. Щурат. УЧЕБНИК французької мови

Часть I. Апробований для всіх середних жіньских шкіл.

Примірник оправлений в полотно 2 К 50 с. (на поштову пересилку 15 с). Купити можна лиш в Рускім Інституті для дівчат в Перемишлі

Християнський Календар МІСІОНАРЯ на 1904 рік

коштує лиш 50 сот., а з поштовою пересилкою 60 сот. Зміст багатий, ілюстрації гарні. При закупні більше примірників вельми значний опуст. Висилає лиш за готівку: Видавництво Чина св. Василія В. в Жовкві.

ОБЕЗПЕЧАЙТЕ БУДИНКИ, ДВИЖИМОСТІ, ЗБІЖЕ І ПАШУ

проти огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекураційнім

„ДНІСТЕР“

ТОВАРИСТВО ДНІСТЕР опирає ся на взаємности членів, то значить, звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 кор. т. є 8%.

ШКОДИ ліквідує ДНІСТЕР скоро при участі місцевих членів і делегатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНІСТЕР відшкодовань на суму 4.161.669 кор.

ФОНДИ ДНІСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1.013.691 кор. і уміщені в пупілярних цінних паперах.

ПОЛІСИ ДНІСТРА приймає при позичках Банк краєвий і каси ощадности.

АГЕНЦІЯ ДНІСТРА находять ся у всіх містах, місточках і многих селах і легко кождому забезпечити ся через агента; ДНІСТЕР уділяє агенції господарям, де єще на більший округ нема агенції. Агенти заробили вже 537.815 кор. провізії.

НА ЖИТЕ треба забезпечити ся через ДНІСТЕР в Товаристві краківскім; власпу провізію від таких забезпечень дає ДНІСТЕР на рускі добродійні ціли; тому на жите обезпечайте ся тільки через ДНІСТЕР.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР“ у Львові, ринок 10, в домі «Просвіти».

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
6:00	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Хирова	6:20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від 1/5—30/100), Сучави
6:10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломні 1/5—30/100 вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе (1/5—30/100 вкл.)	6:30	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятин, Чорткова
6:46	з Рави рускої, Сокала	6:45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7:40	з Підволочиск, Одеси, Київ, Бродів	6:50	до Яворова
7:45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	8:23	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8:00	з Самбора, Хирова	8:35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Освенціма
8:10	з Станіславова, Жидачева, Потутор	9:10	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8:20	з Яворова	9:25	до Самбора, Хирова
8:55	з Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мезеляборча, Пешту	9:30	до Белзця, Сокала, Любачева
10:02	з Стрия, Борислава	9:30	до Тернополя, Потутор
10:20	з Рашева, Любачева	10:35	до Черновець, Делятина, Заліщик, Новоселиці
11:25	з Коломні, Жидачева, Потутор, Керезмезе	1:55	посп. до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятин
1:10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава	2:45	посп. Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вишніці, Керезмезе
1:30	посп. з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Н. Санча, Римадова, Івонича, Сянока, Хирова	2:55	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Праги, Закопаного
1:40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик, Кіцмана, Новоселиці (через Жучку), Вишніці	3:05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлі (від 1/5—30/100 вкл.), Сколього (1/5—30/100 вкл.), Ходорова, Калуша
2:30	посп. з Підволочиск, Одеси, Київ, Бродів, Грималова, Гусятин, Копичинець, Козови	3:30	до Рашева, Любачева, Хирова
4:35	з Стрия, Хирова, Тухлі (1/5—30/100 вкл.), Сколього (1/5—30/100 вкл.)	3:40	до Самбора, Хирова
4:45	з Яворова	5:48	до Яворова
5:30	з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятин, Івана пустого, Скали, Копичинців	5:55	до Коломні, Жидачева
5:40	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Освенціма	6:20	до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Карльсбаду, Хирова, Пешту, Н. Санча
5:50	з Іцкан, Жидачова, Новоселиці і Сучави	6:40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
6:00	з Белзця, Сокала, Любачева, Рави рускої	7:05	до Рави рускої, Сокала
8:40	посп. з Кракова, Відня, Берліна, Праги, Івонича	9:00	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів
9:10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор, Жидачева (1/5—30/100 вкл.), Гусятин, Керезмезе, Калуша	10:05	до Перемишля (1/5—30/100 вкл.), Хирова, Н. Загіря
9:50	з Кракова, Відня, Берліна, Броцлава, Варшави, Праги, Освенціма, Хирова	10:42	до Іцкан, Чорткова, Делятина, Сучави
10:00	з Самбора, Хирова, Ясла	10:55	до Кракова, Відня, Броцлава, Праги
10:20	з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Івана пустого, Гусятин	11:00	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Грималова, Івана пуст., Скали, Гусятин, Потутор
10:40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуша, Борислава	11:05	до Стрия
12:20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	12:45	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
2:31	посп. з Кракова, Берліна, Варшави, Відня, Праги	2:51	посп. до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від 1/5—30/100 вкл.), Сучави, Кіцмана
3:25	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	4:10	до Кракова, Відня, Броцлава, Берліна, Праги, Пешту, Самбора, Сянока, Освенціма
на дворець „Підзамче“			
7:20	з Підволочиск, Одеси, Київ і Бродів	з двірця „Підзамче“	
2:15	посп. з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятин, Копичинець, Чорткова	6:43	до Підволочиск, Бродів, Київ, Одеси, Копичинець, Гусятин, Чорткова
5:08	з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Потутор, Івана пустого, Скали, Гусятин, Бродів, Грималова	10:52	до Тернополя, Потутор
10:02	з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятин	2:09	посп. Підволочиск, Бродів, Київ, Одеси, Копичинець, Гусятин, Грималова, Скали, Івана пуст.
3:04	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	9:21	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів
ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.			
Приходять на головний дворець:		Відходять з головного двірця:	
з Брухович 6:46, 8:05 рано, 12:39, 3:00 і 4:30 пополудни, 6:00, 8:04 і 9:12 вечером, (від 8/5 до 11/9 вкл.)		до Брухович 7:10 рано, 9:30 і 11:45 передполудн., 1:05, 3:35 і 5:05 попол., 7:05 і 8:17 веч. (від 8/5 до 11/9 вкл.)	
з Янова 8:20 рано, 1:16, 4:45 попол., 9:25 вечером (від 1/5 до 30/100 вкл.), 10:10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділі і сьвята).		до Жовкви 11:10 вечером (що неділі).	
зі Ширця 9:35 вечер. (1/6 до 11/9 вкл. в неділі і сьвята).		до Янова 6:50 рано, 9:15 передпол., (від 1/5 до 30/100 вкл.)	
з Любіня вел. 11:35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділі і сьвята).		1:35 попол. (від 15/5 до 31/8 в неділі і сьвята), 3:18 попол. (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5:48 пополудни.	
ЗАМІТКА: Час середно-европейский рїкнить ся від часу львівского о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12 год. 36 мін. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5:59 рано обведено рамками. — В місті продає білети звичайні агенція часописий Й. Ст. Соколовского васажа Гансмана 9, від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць державних (ул. Красіцких ч. 5.) уділяє пояснень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їади, в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудни, а в неділі і сьвята від 9. рано до 12. в полудне.		до Ширця 1:45 попол. (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділі і сьвята).	
		до Любіня вел. 2:15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в неділі і сьвята).	